

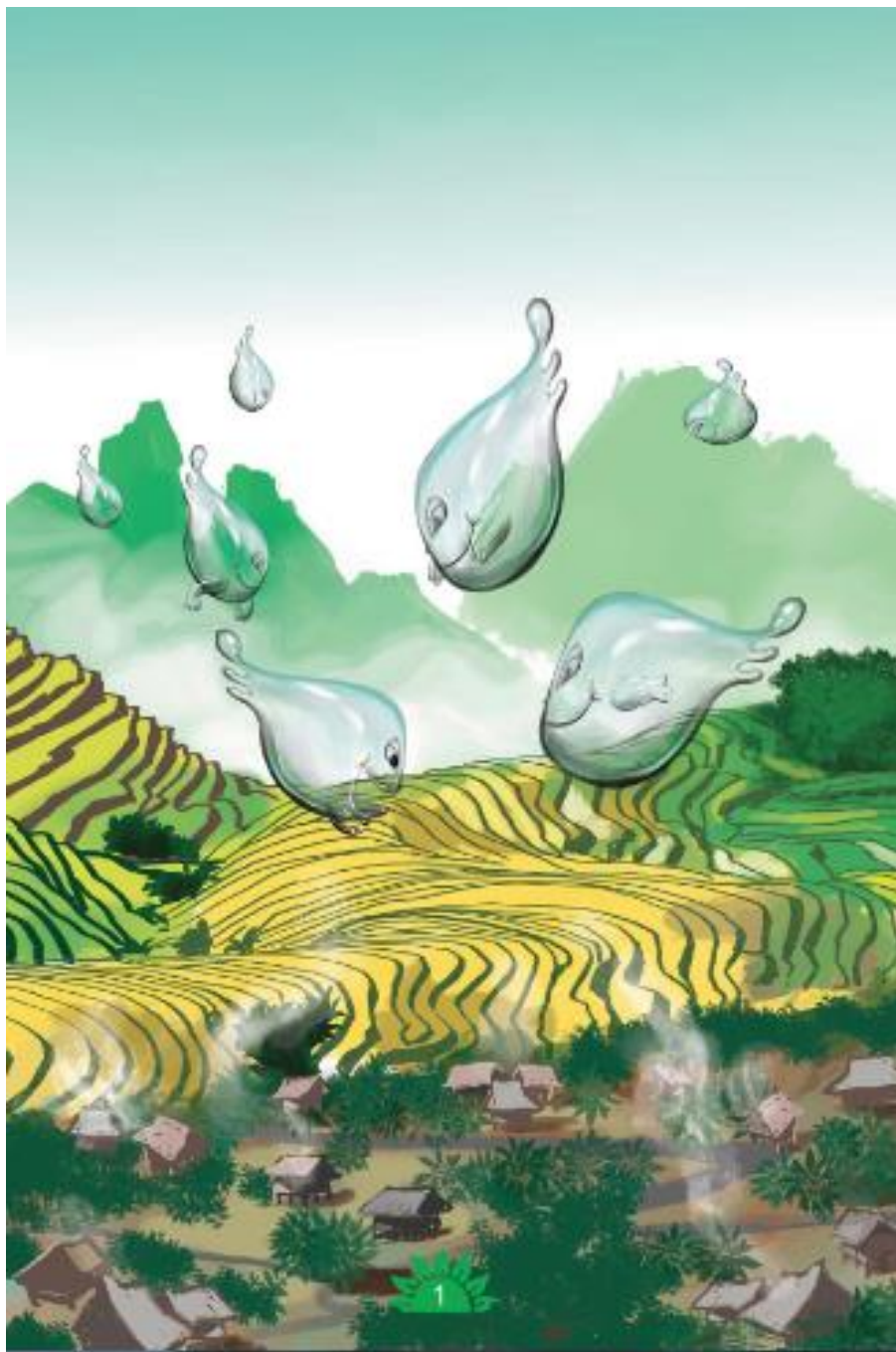

Biên tập nội dung

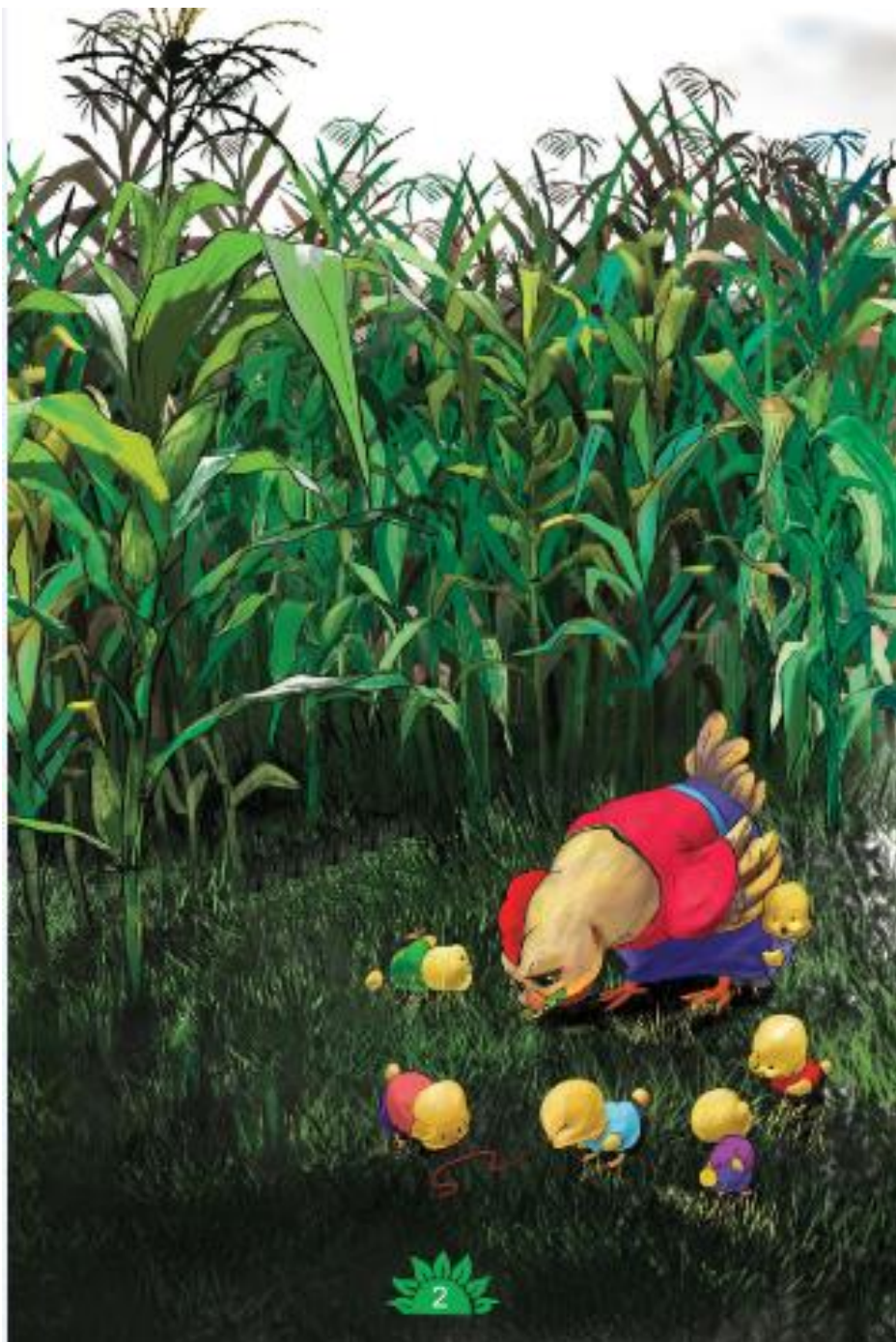
Đinh Thị Thanh Vân - Trương Thị Bích Châu

Minh họa

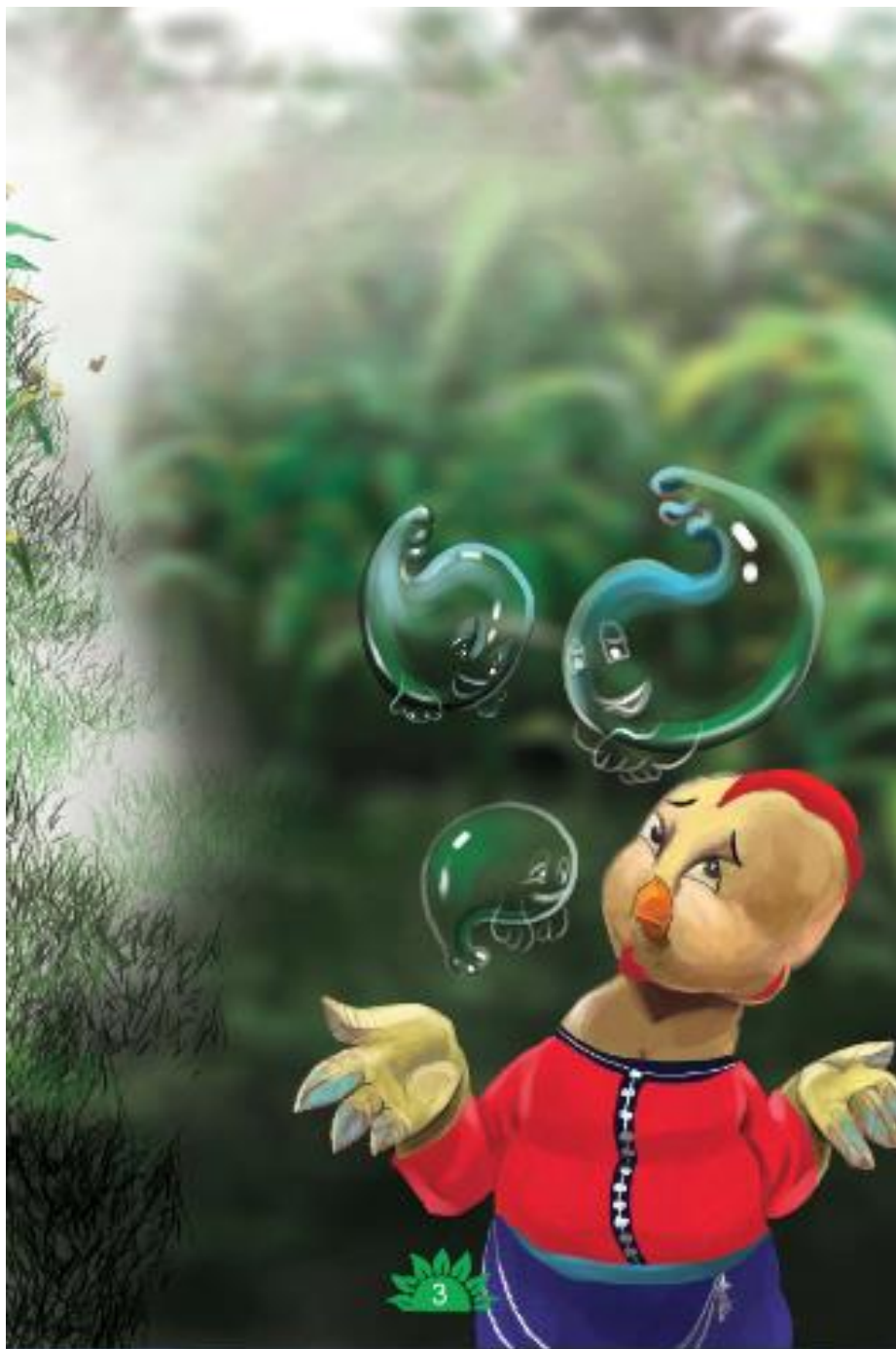
Đỗ Việt Khải

Những hạt mưa rong chơi trên bầu trời. Nhưng mưa chơi mãi cũng chán. Mưa tìm xuống bản làng bên núi.

Ú... òa...! Mưa thấy đàn gà con đang ríu rít.
Chúng đuổi bắt nhau quanh chân mẹ.

Mưa liền sà ngay xuống:

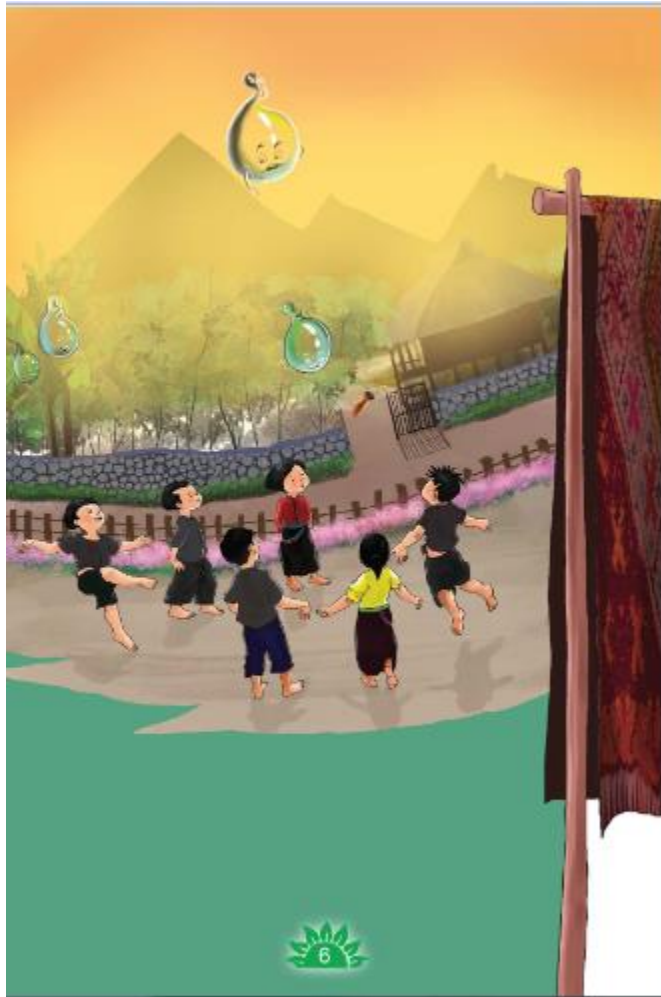
– Cô gà mái ơi, các con cô chơi vui quá. Cho cháu chơi cùng được không ạ?

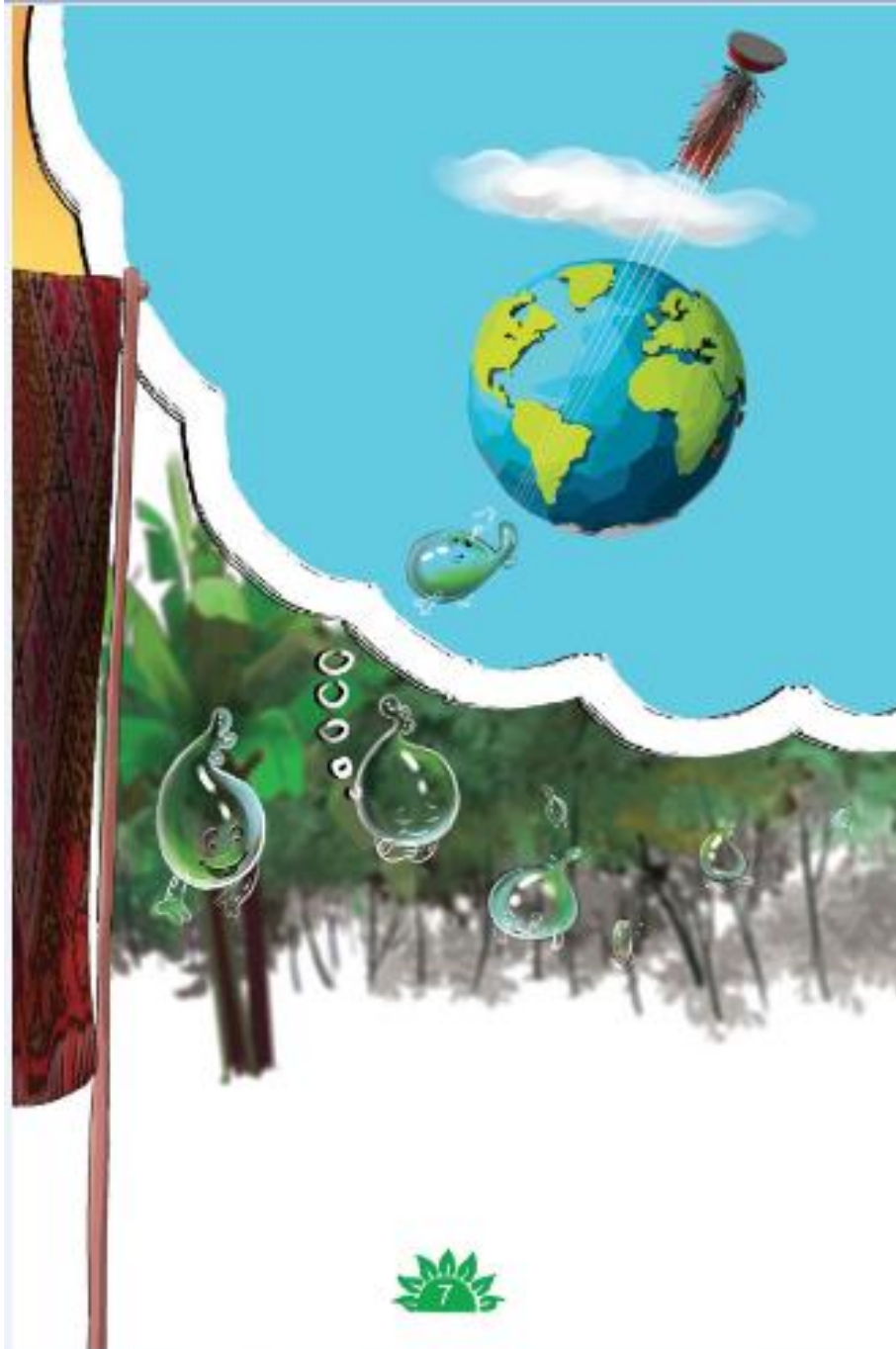
- Cục... cục... Gà mẹ lắc đầu quày quật:
- Con cô vừa mới nở. Cháu sẽ làm ướt chúng mất.

Mưa buồn lắm. Cậu bạn khoăn suy nghĩ: "Mình chỉ muốn chơi thôi mà!".

Nhưng mưa chẳng buồn được lâu. Cậu nhìn thấy các bạn nhỏ đang hào hứng đá cầu.

Tớ chỉ hầy nhẹ là cầu lên tận mây xanh. Mưa vừa lao xuống
vừa kêu:

– Các cậu cho tớ chơi với!

Nhưng vừa thấy mưa, lũ trẻ vội tìm nơi trú. Chán nản, nó than: “Sao chẳng ai muốn chơi với mình!”.

Chợt một bạn nhỏ gọi:
– Mưa ời, nương lúa đang khát nước. Bố mẹ chúng mình
mong mưa lắm đó!

Mưa mừng rỡ gặt đầu:

– Cảm ơn bạn nhắc nhở. Tớ sẽ là... anh hùng cứu lúa.

Gió đưa mưa bay nhanh qua núi. Cánh đồng lúa đã hiện ra trước mắt.

Mưa tắm mát cho lúa. Lúa đu đưa vẫy chào mưa. Mưa cười hớn hờ: “Đây đúng là trò chơi vui nhất!”.

HẾT